

POHOD PO VORANČEVI POTI (PRVI DEL) OD MOKRONOGA DO SLANČJEGA VRHA

V lepem, malo meglenem zimskem jutru brez snega, smo 9. januarja krenili na zimski pohod, ki je bil tokrat namenjen poklonu koroškemu pisatelju, Prežihovemu Vorancu, ki mu je bil ta del Dolenjske tako všeč, da je o njem napisal kratko zgodbo » Od Mokronoga do Pijane gore ». Po tej poti je namreč hodil tik pred II. Svetovno vojno, ko je deloval v ilegali.

Ker je naš pohodniški krožek namenjen odkrivanju lepote Slovenije, je bil ta pohod načrtovan tudi zato, ker tega, nam tako bližnjega dela, ne pozna veliko pohodnikov. Je pa celotna pot za naše načrtovane dolžine nekoliko predolga, zato jo bomo prehodili v dveh delih, seveda z manjšo nadgradnjo.

Avtobus nas je pripeljal do parkirišča pri farni cerkvi v Mokronogu, kjer pa nas niso pričakali pohodniki, ki so s svojimi vozili prišli v Mokronog, zato smo pot začeli brez njih, sam pa sem se pripravljal, da jih pokličem in jim to povem. A glej ga zlomka, za vogalom prve hiše nas je pričakalo prijetno presenečenje, bogato obložena miza s priboljški in toplimi napitki. Seveda smo se vsi z veliko vnemo lotili obojega, saj je bilo to v mrzlem jutru res zelo dobrodošlo. Prijetno presenečenje so nam pripravili člani Društva upokojujencev Mokronog-Trebelno pod vodstvom njihove predsednice Milice Korošec, ki je hkrati tudi predsednica UTŽO Trebnje in naša pohodnica, ki se je tudi udeležila našega pohoda. Na tem mestu bi se v imenu vseh pohodnikov zahvalil Milici, da je organizirala tako dobrodoščilo.

Nepričakovana, toda zelo zaželena dobrodoščila v Mokronogu. Foto M. Vitez

Po rahlem vzponu na poti smo se vzpeli na križišče glavne ceste, ki se spušča proti Gorenjim Laknicam in se po vinski cesti napotili proti vasi Sv. Vrh. Vas Sveti Vrh stoji pod cerkvijo Marijinega Vnebovzetja, ki je bila včasih romarska cerkev in se je v njej ohranil bronasti zvon z letnico 1430, ki bi lahko razkrival čas nastanka cerkve. Del vasi, ki se nahaja ob cesti Mokronog – Malkovec, je zelo razvlečen, pod cesto pa se raztezajo precej strmi vinogradi, ki pa so vsi skrbno obdelani.

Cerkev Marijinega vnebovzetja na Sv. Vrh. Foto M. Vitez

V potopisu Voranc omenja kmeta Mikca, ki je edini v tistem času tam imel mlatilnico, je pa tudi ded mojih prijateljic.

V nadaljevanju se cesta vije delno tudi po Srednjih Laknicah, preden se spusti v Pavlo vas, ki pa je že začetek občine Sevnica. Tudi Pavla vas je zelo razpotegnjeno naselje, katere glavni del je pod podružnično cerkvijo Sv. Jakoba, katere predhodnica je bila v 13. stoletju mala lesena cerkev, ki pa je do tal pogorela. Obstoječa cerkev je bila zgrajena predvidoma v 17. stoletju, kar kaže arhitekturni slog.

Kot zanimivost lahko povem, da je bil v tej cerkvici dolga leta mežnar ded moje žene, zato mi je ta predel dobro znan.

Skozi Pavlo vas smo kmalu prispeli do Malkovca, ki je še bolj razpotegnjeno naselje kot predhodna, tam pa smo si privezali dušo z dobrotami iz nahrbtnikov pred Vinskim dvorom Deu.

Po zasluženem okrepčilu smo pot nadaljevali skozi vas Malkovec proti cilju našega današnjega pohoda Slančjem vrhu.

Po Vorancu je najlepši del vsega potovanja ta del poti od Malkovca do Slančjega vrha (Voranc ga imenuje Slančvrh). Odpira se namreč veličasten pogled na jugu do Gorjancev in na severu do Kuma, pa tudi pogled na zasavsko hribovje je krasen. Vso mirensko in krško dolino imaš pred seboj, kakor odprto dlan. Preštel je cerkve in prišel do številke petdeset, nato je odnehal. Toda ne glede na veliko število cerkva ni nikjer na Slovenskem naletel na tolikšno število brezbožnikov med preprostimi ljudmi, kot v teh krajih. Tudi pohodniki smo občudovali veličasten razgled, ki se nam je odpiral na vse strani. Zadnji del poti smo prehodili po bližnjici, tudi preko dvorišča Tomažičeve kmetije.

Pogled proti Jeprjeku in Telčam, kamor nas bo pot vodila naslednje leto.
Foto M. Vitez

Prispeli smo na cilj današnjega pohoda Slančji vrh. S prostora pred cerkvijo Sv. Urha smo si ogledali nadaljevanje poti, ki jo bomo prehodili naslednje leto. Videli smo Telče, pa tudi področje okoli Pijane gore je bilo dobro vidno. Polni lepih in nepozabnih vtisov smo se vkrcali na avtobus, ki je prišel po nas in se odpeljali v Mokronog, v gostilno Deu, kjer smo b dobrem kosilu in potrebni kapljici še malo poklepetali pred odhodom proti domu. To je bilo še eno lepo doživetje v okviru pohodniškega krožka pri UTŽO Trebnje.

Martin Hočevnar